



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев 6465/2022**  
**07.12.2023. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Зорана Хацића, председника већа, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Маровић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Едвин Прелић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи и утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/21 од 23.12.2021. године, у седници већа одржаној 07.12.2023. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснована, ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/21 од 23.12.2021. године.

**ОДБИЈА СЕ**, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

## **Образложење**

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3136/21 од 23.12.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 2395/18 од 28.09.2021. године у побијаном усвајајућем делу којим је утврђено да Уговор о поклону, са конституисањем права доживотног плодуживања, закључен у ... 18.12.2017. године између ГГ као поклонодавца и тужене ББ, као поклонопримца, уз сагласност тужене ВВ, као плодуживаоца, оверен пред Јавним бележником Дарком Љеџићем из ... ОПУ ..-2017, не производи правно дејство према тужиоцу у делу потребном за намирење његовог новчаног потраживања према ГГ, утврђеног правноснажном и извршном пресудом Вишег суда у Новом Саду П 256/17 од 03.08.2017. године, обавезана тужена ББ да призна и трпи да тужилац новчано потраживање према ГГ намири из продајне цене непокретности и то: земљиште под зградом-објектом, површине 3а93м2, које представља градско грађевинско земљиште у улици ... бр. ..., кат.парц. .. уписана у ЛН .. КО ..., земљиште уз зграду-објекат, површине 8а29м2, које представља градско грађевинско земљиште у ул. ..., кат.парц. ..., уписана у ЛН .. КО ... и стамбено-пословна зграда бр. 1, површине 3а9м2 у ул. ... бр. ..., изграђена на кат.парц. ..., уписана у ЛН .. КО ..., утврђено да је наведени уговор о поклону апсолутно ништав у делу којим је конституисано право доживотног

плодоуживања у корист тужене ВВ, као плодоуживаоца на некретнинама које су предмет уговора о поклону, одређена привремена мера и туженој АА забрањено да отуђи и оптерети непокретности које су предмет уговора о поклону и у својини тужене у 1/2 идеалног дела, одређено да привремена мера траје до правноснажног окончања поступка и обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 479.676,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија тужених није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 1. и 2. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом због пропуштања Вишег суда у Новом Саду П 256/17 од 03.08.2017. године, тужени у том поступку ГГ, бивши супруг и отац овде тужених, обавезан је да овде тужиоцу исплати износ од 52.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 02.04.2017. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка у износу од 30.000,00 динара. Та је пресуда постала правноснажна 08.02.2018. године, а извршна 28.03.2018. године. У истом поступку, по предлогу тужиоца од 09.11.2017. године, ком се тужени ГГ противио поднеском од 08.12.2017. године, одређена је привремена мера решењем од 20.12.2017. године, које је постало правноснажно 08.02.2018. године и туженом до правноснажног окончања поступка забрањено отуђење и отерећење ½ идеалног дела непокретности у својини туженог уписане у ЛН .. КО ... - кат.парц. ..., стамбено-пословна изграђена на кат.парц. ..., земљиште под зградом-објектом, површине 3а93м2, земљиште уз зграду –објекат, површине 8а29м2.

У тренутку доношења пресуде због пропуштања, развод између ГГ и овде тужене ВВ је био у току, а тужена ВВ је била упозната са пресудом због пропуштања. Дана 18.12.2017. године (након доношења пресуде због пропуштања 03.08.2017. године и изјашњења ГГ у предмету 256/17 на предлог тужиоца за одређивање привремене мере 08.12.2017. године) између ГГ, као поклонодавца и тужене ББ, његове кћерке, као поклонопримца, закључен је предметни уговор о поклону са конституисањем права доживотног плодоуживања у корист тужене ВВ, бивше супруге ГГ, чији је предмет непокретност уписана у ЛН .. КО ... - кат.парц. ..., стамбено-пословна изграђена на кат.парц. ..., земљиште под зградом-објектом, површине 3а93м2, земљиште уз зграду – објекат, површине 8а29м2, која је тада била у власништву ГГ са 1/2 дела.

Уговор о поклону је предат на укњижбу РГЗ-у 24.05.2018. године, а 27.12.2017. године је изршен упис забележбе захтева за провођење промене – уписа забележбе забране отуђења и оптерећења непокретности, а на основу решења Вишег суда у Београду о одређивању привремене мере од 20.12.2017. Према тренутној евиденцији јавних података РГЗ СКН у ЛН на предметној непокретности уписани су као сувласници са по ½ идеалног дела ДД (син ГГ из првог брака) и тужена ББ, уписано је право доживотног плодоуживања у корист ВВ и забележба предметног спора.

Тужилац је ради наплате свог потраживања 28.03.2018. године поднео предлог за извршење на основу правноснажне и извршне исправе - пресуде због пропуштања Вишег суда у Новом Саду П 256/17 од 03.08.2017. године против ГГ на наведеној непокретности као власништво извршног дужника у 1/2 дела, које је одређено решењем Основног суда у Новом Саду Ии 1124/18 од 29.03.2018. године. У том моменту уписани сувласници предметне непокретности су били ГГ и ДД са по 1/2 идеалног дела. Јавни извршитељ Слободан Живановић је донео закључак Ии 77/18 од 16.05.2018. године о продаји предметне непокретности и прву јавну продају заказао за 31.05.2018. године, али након што је дана 30.05.2018. године, достављен приговор трећег лица - ББ, у ком се наводи да је она власник ½ наведене непокретности, Основни суд у Новом Саду је донео решење Ипв и 438/18 од 06.07.2018. године којим је приговор трећег лица усвојен и утврђено да је извршење на наведеној непокретности недозвољено, па је извршење обустављено, укинут закључак јавног извршитеља и све спроведене радње у односу на спорну непокретност.

Током извршног поступка јавни извршитељ је донео закључак о спровођењу извршења пленидбом 2/3 пензије ГГ као и закључак о пленидби новчаних средстава на његовим рачунима. ПИО Фонд је 23.08.2017. године обавестио извршитеља да се због оптерећења пензије у току извршења пензије од 66,66% не може спровести извршење закључка од стране јавног извршитеља. На адреси извршног дужника извршен је попис и процена покретних ствари и одређено извршење, на који закључак је тужена ВВ изјавила приговор, па је Основни суд у Новом Саду, донео решење Ипв и 460/19 од 06.08.2019. године којим је утврђено да је извршење недозвољено на покретним стварима и у том делу је извршење обустављено и закључком јавног извршитеља стављен ван снаге закључак о продаји покретних ствари у наведеном извршном поступку. Јавни извршитељ је донео и решење којим је одређена јавна продаја путничког моторног возила марке Toyota ..., рег.ознаке ..., али закључком од 10.05.2019. године отказана је јавна продаја моторног возила, јер је списима приложен купопродајни уговор моторног возила од 22.08.2018. године у ком се као продавац возила наводи ГГ, а купац ВВ.

ГГ је 26.07.2018. године поднео предлог за понављање правноснажно окончаног поступка у ком је донета пресуда због пропуштања Вишег суда у Новом Саду П 256/17 од 03.08.2017. године, уз који је доставио налаз вештака графолошке струке Бранка Дошена, према ком спорни потпис зајмопримца из уговора о зајму закљученог 20.02.2017. године у Новом Саду између АА као зајмодавца и ГГ као зајмопримца, из ког потиче потраживање тужиоца према ГГ досуђено пресудом због пропуштања П 256/17 од 03.08.2017. године, на оригиналу уговора о зајму, испод назнаке „зајмопримац“, није потписао ГГ. Предлог за понављање поступка је одбијен решењем

Вишег суда у Новом Саду, а списи су достављени Апелационом суду у Новом Саду ради одлучивања о изјављеној жалби. ГГ је преминуо ...2021. године.

На овако утврђено чињенично стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредби Закона о облигационим односима и Закона о извршењу и обезбеђењу, цитираних у образложењу првостепене пресуде, у вези правила о терету доказивања из члана 231. ЗПП и оценили да су тужбени захтев и захтев за одређивање привремене мере у побијаном усвајајућем делу основани.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Циљ и сврха побијања правних радњи дужника је да се правне радње дужника учине без правног дејства у односу на повериоца, али само до износа који је потребан за његово намирење. Услови за побијање прописани су одредбом члана 281. ЗОО из које произлази да је неопходно кумулативно испуњење три услова: да је поверилац оштећен правном радњом дужника, да је дужник имао намеру да оштети повериоца и да је треће лице несавесно, односно да је знало или морало знати за намеру дужника. Терет доказивања ових услова је на повериоцу. Изузетак код ових правила је прописан у ситуацији када је дужник својом имовином располагао бесплатно и у овој ситуацији је прописана законска претпоставка да су трећа лица знала да се предузетим располагањем наноси штета повериоцу (члан 281. став 3. ЗОО), због чега је искључена обавеза доказивања несавесности трећих лица.

Правна радња је предузета на штету повериоца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење потраживања повериоца, што поверилац доказује неуспелим покушајем принудне наплате свог доспелог потраживања из друге имовине дужника, а што је последица предузете правне радње која се побија, јер се дужник таквом радњом довео у стање инсолвентности.

У конкретном случају, према утврђеном чињеничном стању, које се ревизијом не може побијати у смислу члана 407. ЗПП, тужилац из уговора о зајму закљученог 20.02.2017. године са ГГ има према њему доспело, ненаплаћено потраживање утврђено правноснажном и извршном пресудом због пропуштања Вишег суда у Новом Саду П 256/17 од 03.08.2017. године, а које након неуспелог покушаја принудне наплате пленидбом пензије дужника, наплатом са рачуна дужника и пописом и продајом његових покретних ствари и продајом моторног возила, претендује да наплати из ½ идеалног дела непокретности, коју је ГГ уговором о поклону од 18.12.2017. године пренео у власништво својој ћерки туженој ББ, са конституисањем права доживотног плодуживања у корист бивше супруге, тужене ВВ, на штету тужиоца као повериоца.

Услед ове правне радње ГГ, тужилац је као поверилац онемогућен да наплати своје потраживање, јер је ГГ након доношења пресуде због пропуштања којом је обавезан на исплату новчаног потраживања тужиоцу и након сазнања за предлог за одређивање привремене мере забране располагања непокретностима, исте уговором о поклону пренео у својину овде туженој ББ, са правом доживотног плодуживања у корист тужене ВВ. У контексту утврђеног чињеничног стања нема сумње да су ГГ и ББ, његова ћерка, знали да ГГ предузетим располагањем наноси штету тужиоцу као повериоцу. При том, тужене нису пружиле никакве доказе за своје тврдње да је пок. ГГ

имао другу непокретну имовину, из које би тужилац могао да наплати своје потраживање.

Због свега наведеног, и по оцени Врховног суда, правилан је закључак да је ГГ правну радњу закључења уговора о поклону непокретности са конституисањем права службености, која се побија у овој парници, свесно предузео са намером да спречи и осујети наплату тужиочевог потраживања из правноснажне судске одлуке, због чега је тужбени захтев за побијање наведене правне радње дужника основан.

На другачију одлуку нису од утицаја наводи ревизије којима тужени оспоравају постојање потраживања тужиоца према ГГ из уговора о зајму односно основ тужиочевог потраживања и правилност правноснажне пресуде због пропуштања. Ти наводи су могли бити предмет оцене другостепеног суда у поступку одлучивања о жалби ијављеној против пресуде због пропуштања. Није од значаја ни поднети предлог за понављање правноснажно окончаног поступка, као ванредни правни лек, тим пре што до закључења главне расправе о поднетом предлогу за понављање поступла није донета правноснажна одлука.

У ревизији се понављају и наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужених који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби, а које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија  
Зоран Хаџић, с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић